

ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΝΙΚΟΛΟΥΛΗ

Ονειρεύτηκα το δολοφόνο σου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ

Η ιστορία του βιβλίου είναι πραγματική. Ονόματα προσώπων και τοπωνύμια έχουν αλλάξει για ευνόητους λόγους.

© Copyright Αγγελική Νικολούλη – Εκδόσεις Καστανιώτη Α.Ε.,
Αθήνα 2012

Έτος 1ης έκδοσης: 2012

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου ή τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, που κυρώθηκε με το ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, σελιδοποίησης, εξωφύλλου και γενικότερα της όλης αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές, ηλεκτρονικές ή οποιασδήποτε άλλες μεθόδους, σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ Α.Ε.

Ζαλόγγου 11, 106 78 Αθήνα

☎ 210-330.12.08 – 210-330.13.27 FAX: 210-384.24.31

e-mail: info@kastaniotis.com

www.kastaniotis.com

ISBN 978-960-03-5487-4

ΑΥΤΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ
ΤΥΠΩΘΗΚΕ
ΣΕ ΟΙΚΟΛΟΓΙΚΟ
ΧΑΡΤΙ

ΚΕΦΑΛΑΙΑ

Δευτέρα 11 Απριλίου, 5:40 π.μ.	11
Χωρίς ίχνη	14
Στην πόλη με τα ένοχα μυστικά	37
Χορός υπόπτων	68
Προφητεία θανάτου	98
Αντίστροφη μέτρηση	118
Στην τελική ευθεία	150
Έγκλημα και τιμωρία	180
«Αν εσύ με σκότωσες, εγώ ακόμα ζω...»	200

*Στον γιο μου Κωνσταντίνο,
πηγή έμπνευσης και δημιουργίας για μένα*

Δευτέρα 11 Απριλίου, 5:40 π.μ.

ΜΥΡΙΣΕ άνοιξη. Με προκαλεί με τα χρώματα και τα αρώματα για μια βόλτα στη φύση. Βάζω μια άνετη ανοιχτόχρωμη φόρμα, δένω τα μαλακά σπορτέξ παπούτσια μου, ένα καπελάκι για τον ήλιο, ένα μπουκαλάκι δροσερό νερό και γραμμή για το κοντινό δάσος. Δε διάλεξα τυχαία αυτή την περιοχή για χαλαρό Σαββατοκύριακο. Το δάσος της φημίζεται και για το ποτάμι που το δροσίζει.

«Έχει κατωφέρεια και δυσκολία για να φτάσεις στην ακροποταμιά, αλλά αν δεν ξαποστάσεις εκεί, δεν έχεις ανοίξει ούτε ένα απ' τα δώρα της φύσης».

Έτσι μου περιέγραψε το ποτάμι η κυρία Δέσποινα, η ιδιοκτήτρια του μικρού απόκεντρου ξενοδοχείου όπου μένω, και μου κέντρισε την περιέργεια.

«Μιλάς σε ορειβάτισσα, κυρία Δέσποινα. Παιχνιδάκι το βλέπω».

Τι ήθελα και το 'λεγα... Πολύ γλιστράει εδώ και θα φάω καμιά τούμπα μέχρι να κατέβω. Κρατιέμαι απ' τους θά-

μους και χαζεύω την υπέροχη εικόνα που απλώνεται μπροστά μου.

Φτάνω στην άκρη του δάσους, βγάζω παπούτσια και κάλτσες και περπατώ κατά μήκος του ποταμού, απολαμβάνοντας το τοπίο. Ξαφνικά σκοντάφτω σε κάτι μαλακό και ολάκερο το κορμί μου ανατριχιάζει. Κοιτάζω και το αίμα μου παγώνει. Ένα ανθρώπινο χέρι... Ακούω την κραυγή του τρόμου μου και κάνω μερικά βήματα πίσω. Στα δάχτυλα του χεριού είναι πλεγμένα μαλλιά. Ξανθά μαλλιά, μακριά, σκόρπια, που χρυσίζουν στον ήλιο.

Το βλέμμα μου θολώνει και η ανάσα μου κόβεται. Νιώθω πως θα λιποθυμήσω, αλλά στέκομαι όρθια, να κοιτάζω ερευνητικά το μακάβριο εύρημά μου. Ένα γυναικείο πτώμα. Μόνο το κεφάλι φαίνεται, μπρούμυτα, και το χέρι που μοιάζει να το στηρίζει. Το υπόλοιπο σώμα είναι θαμμένο, εκεί στην άκρη του δάσους. Θέλω να κάνω μερικά βήματα μπροστά, να πλησιάσω, να την ξεθάψω με νύχια και με κλαδιά. Να δω ποια είναι... Δεν μπορώ. Τα πόδια μου έχουν ριζώσει... Καταβάλλω προσπάθεια να τα τραβήξω απ' το βρεγμένο χώμα που μοιάζει με έλος, αλλά έχουν κολλήσει εκεί... Τα πιέζω με τα χέρια μου και πονάω έτσι όπως χτυπιέμαι...

... Η κουβέρτα πέφτει στο πάτωμα και το σεντόνι μπλέκεται στα πόδια μου που χτυπιούνται στο στρώμα. Ανοίγω τα μάτια και βλέπω μόνο μαυρίλα. Προσπαθώ να συ-

νέλθω, να καταλάβω μες στο σκοτάδι πού βρίσκομαι. Είμαι μούσκεμα στον ιδρώτα και το μόνο που ακούω είναι οι χτύποι της καρδιάς μου...

Είμαι στο κρεβάτι μου κι αυτό που έβλεπα –που ζούσα, πιο σωστά– ήταν ένα όνειρο. Μια γυναίκα δολοφονημένη και μισοθαμμένη στο δάσος με το ποτάμι. Τι σημάδι είναι πάλι τούτο; Άμα ζήσω εγώ όνειρο τόσο έντονα, σίγουρα τις επόμενες μέρες κάτι θα γίνει...

Ανάβω το φως και βλέπω στο κομοδίνο δίπλα μου το ρολόι. Είναι 5:40. Ήμερώματα Δευτέρας 11 Απριλίου.

Χωρίς ίχνη

ΟΤΗΛΕΟΠΤΙΚΟΣ σταθμός που φιλοξενεί τα τελευταία χρόνια την εκπομπή αναζήτησης αγνοουμένων που παρουσιάζω βρίσκεται στα δυτικά προάστια της πόλης. Καθημερινά κάνω ταξίδι για να φτάσω εκεί. Σ' αυτή τη μακρινή διαδρομή, μέσω της εθνικής οδού Αθηνών – Λαμίας, πρέπει να αναγνωρίσω και κάτι θετικό... Με βοηθάει να σκέφτομαι λύσεις στους γρίφους που με απασχολούν. Με απορροφούν όμως τόσο πολύ, που ξεχνιέμαι και βγαίνω σε λάθος έξοδο... Το να βρω μετά το δρόμο για το κανάλι, είναι ένα θέμα και μάλιστα μεγάλο...

Στον δεύτερο και τελευταίο όροφο του κτηρίου, δεξιά στην άκρη του διαδρόμου, βρίσκονται τα γραφεία μας. Μικρά και λιτά. Στην πόρτα το «Φως στο Τούνελ». Η ταμπελίτσα με τον τίτλο της εκπομπής και το σκίτσο ενός τούνελ. Για να φτάσω στο δικό μου, περνάω απ' αυτό των δημοσιογράφων-συνεργατών μου. Τέσσερα μικρά ξύλινα γραφεία στην απόχρωση του καφέ και του μαύρου με κομπιούτερ και τηλέφωνα. Ένα μικρό τραπεζάκι με δυο

καρέκλες για τους επισκέπτες κι ένα γύρω ντουλάπες με τα αρχεία των υποθέσεων της εκπομπής. Στον τοίχο υπάρχει ένας μικρός πίνακας με ένα τούνελ και μια γυναικεία φιγούρα στην είσοδό του. Σημαδιακός. Μας τον χάρισε μια τηλεθεάτρια. Τον ζωγράφισε χωρίς να ξέρει ότι θα φτάσει στο δικό μας («Τούνελ») και θα βρει μετά από πενήντα οκτώ χρόνια, και μέσα σε λίγα λεπτά, την αγνοούμενη αδελφή της, που είχε καταγραφεί επίσημα ως νεκρή. Την βρήκαμε να ζει σε μια περιοχή της Γαλλίας. Η υπόθεσή της είναι ένα από τα δύο ρεκόρ Γκίνες της εκπομπής.

«Γεια σας, παιδιάδες. Σήμερα δε χάθηκα. Τον βρήκα το δρόμο!... Τι καινούργιο υπάρχει;»

Αν δε σταματήσω για λίγο στο γραφείο τους, να ακούσω τα πειράγματα του ενός για τον άλλο, αλλά και τα ανέκδοτα που κυκλοφορούν, δε θα μου πάει καλά η μέρα. Είμαστε πάνω από δεκαπέντε χρόνια μαζί και τους νιώθω οικογένειά μου. Στη βάρδια είναι η Μαρία, η Ελίζα, ο Νίκος και η Ματίνα. Ο Τάκης και η Χαρά θα έρθουν σε λίγο.

Στο βάθος απέναντι είναι ο δικός μου χώρος. Με το ζόρι χωράνε εδώ τρεις επισκέπτες μαζί... Στους τοίχους σκίτσα και φωτογραφίες καλλιτεχνικές από ξεχωριστές στιγμές και τα βραβεία που έχουν δοθεί στην εκπομπή. Κάθομαι στο γραφείο μου και χώνομαι κυριολεκτικά στη στοίβα των φακέλων που υπάρχουν αριστερά και δεξιά. Πίνω μια γουλιά απ' τον μαύρο, βαρύ καφέ φίλτρου, μασουλάω και τα κουλουράκια που μας έφτιαξε η γιαγιά της

Ελίζας και φωνάζω τη Μαρία, την υπεύθυνη του ρεπορτάζ, για να δούμε τα τελευταία νέα. Αύριο Παρασκευή είναι μέρα εκπομπής και πρέπει να οργανωθούμε. Μου δίνει ένα φάκελο.

«Δες αυτή την υπόθεση που ήρθε σήμερα από Μακεδονία. Μας την έφερε ο θείος της κοπέλας, που ζει στην Αθήνα. Η νεαρή εξαφανίστηκε πριν από λίγες μέρες».

Ανοίγω το φάκελο και το πρώτο που βλέπω είναι η φωτογραφία της. Πανέμορφο κορίτσι. Την κοιτάζω και δεν μπορώ να ξεκολλήσω τα μάτια μου απ' τα δικά της, τα βαθυγάλανα και λαμπερά. Τα μακριά ξανθά μαλλιά της κυματίζουν με χάρη στο όμορφο πρόσωπο. Και το χαμόγελό της υπέροχο. Όλο γλύκα. Η Μαρία μου λέει τις λεπτομέρειες:

«Ονομάζεται Πηγή Αστερίου και είναι είκοσι χρόνων. Εργαζόταν σαν σερβιτόρα σ' ένα καφέ-μπαρ της πόλης. Οι συγγενείς της ανησυχούν. Πιστεύουν ότι κάτι κακό της έχει συμβεί. Ζητούν να ανακοινώσουμε αύριο την εξαφάνιση, μήπως μάθουμε κάτι. Αν δεν υπάρξουν νέα, θέλουν να προχωρήσουμε σε εκπομπή αναζήτησης».

Η κοπέλα ζούσε σε μια μικρή πόλη κοντά στη Θεσσαλονίκη. Συνηθίζεται στις μικρές περιοχές να μη μένει τίποτα κρυφό, γιατί ο ένας γνωρίζει τον άλλο. Για να δούμε τι συνέβη εκεί...

«Ξέρουν πότε χάθηκε κι από πού; Ποιος ήταν ο τελευταίος άνθρωπος που την είδε;»

«Απ' το σπίτι του φίλου της. Αυτός υποστηρίζει ότι

κοιμήθηκαν και όταν ξύπνησε νωρίς το πρωί δεν την βρήκε στο κρεβάτι του. Είχε χαθεί».

«Τι θέλει να μας πει; Ότι η κοπέλα έγινε πουλί και πέταξε;»

Όταν ακούω μαρτυρίες σαν αυτήν σε περίεργες εξαφάνσεις, ο κόκκινος συναγερμός μου αρχίζει και χτυπάει...

Κοιτάζω πάλι τις φωτογραφίες της αγνοούμενης και νιώθω παράξενα. Κάτι με αναστατώνει, αλλά δεν μπορώ να προσδιορίσω τι.

«Πότε λέει ο φίλος της ότι την έχασε;»

«Γύρω στις έξι το πρωί της ενδεκάτης Απριλίου. Πριν από τρεις μέρες».

Ένα ρίγος διαπερνά το κορμί μου. Ρίχνω μια κλεφτή ματιά στο ημερολόγιο του γραφείου και βλέπω ότι η ενδεκάτη Απριλίου ήταν τη Δευτέρα. Εκείνο το ξημέρωμα δεν είδα το όνειρο που με σόκαρε; Και η ώρα; Εκεί γύρω στις έξι δεν ήταν; Περίεργο. Τι φοβερή σύμπτωση είναι αυτή...

Η ανακοίνωση που κάνουμε στη διάρκεια της ζωντανής εκπομπής, με τη φωτογραφία της αγνοούμενης και τα στοιχεία της εξαφάνισης, δεν ανάβει κάποιο φως. Για να μην τηλεφωνούν τηλεθεατές, φαίνεται πως δεν την έχουν δει να κινείται στην Ελλάδα ή σε άλλη χώρα... Ο θείος της κοπέλας μάς ζητάει να την δείχνουμε συνέχεια στο τρίωρο

που θα είμαστε στον αέρα, με την ελπίδα κάτι καλό να προκύψει. Κανένα σημάδι όμως δεν εμφανίζεται απ' την Πηγή. Αντίθετα, στην υπόθεση τη βασική που ερευνούμε, υπάρχει θετική έκβαση. Η γυναίκα που αναζητούμε βρίσκεται τραυματισμένη σε νοσοκομείο της Γερμανίας.

«Το μόνο που έχουμε είναι πληροφορίες για κοπέλες που της μοιάζουν και κυκλοφορούν σε διάφορα σημεία. Κάτι συγκεκριμένο δε βλέπω να υπάρχει για την Πηγή...» μου λέει η Μαρία, που εξακολουθεί και στο τέλος της εκπομπής να ψάχνει ένα ένα τα τηλέφωνα, μην τυχόν μας ξέφυγε κάτι.

Το γεγονός με παραξενεύει. Είναι ωραία κοπέλα και σίγουρα δεν περνά απαρατήρητη. Σε άλλες περιπτώσεις εξαφανίσεων, με την απλή ανακοίνωση που κάνουμε, έχουμε και εξελίξεις. Βρίσκουμε τους αγνοούμενους είτε σε άλλες πόλεις είτε σε νοσοκομεία τραυματισμένους σοβαρά μετά από ατυχήματα.

Το χειρότερο, αυτό που σοκάρει και δείχνει την έλλειψη συντονισμού των Αρχών, είναι όταν εντοπίζουμε αγνοούμενους χωρίς στοιχεία, νεκρούς στα αζήτητα, ακόμα και θαμμένους. Τα μοναδικά σημάδια που μας βοηθούν να βρούμε μετά από μαραθώνιο ερευνών τα ίχνη τους είναι οι φωτογραφίες της σήμανσης και τα αναγνωριστικά νούμερα καταχώρησης που υπάρχουν στα καρτελάκια και στους πρόχειρους ξύλινους σταυρούς. Δε θέλω να φανταστώ μια τέτοια εξέλιξη για την Πηγή Αστερίου. Ανατριχιάζω και στη σκέψη ακόμα.

«Γνωρίζουμε αν είχε στοιχεία ταυτότητας πάνω της όταν χάθηκε;»

«Κανείς δεν ξέρει. Στο σπίτι της πάντως δε βρέθηκαν».

Οι συγγενείς της αγνοούμενης κοπέλας λειώνουν απ' την αγωνία. Οι μέρες περνούν χωρίς ούτε ένα τηλεφώνημα απ' την ίδια. Ψάχνουν σε φίλους και γνωστούς μήπως την είδαν κάπου. Τίποτα. Είναι φιλήσυχοι άνθρωποι, μια δεμένη οικογένεια που ο ένας αγαπάει και προστατεύει τον άλλο. Θα τους γνωρίσω κι από κοντά, τώρα που αποφάσισαν να προχωρήσουμε σε βαθιά έρευνα. Στην πολύωρη, ζωντανή εκπομπή αναζήτησης έχουμε πάντα καλύτερα αποτελέσματα.

Στέλνω αποστολή στην πόλη της αγνοούμενης τον Τάκη, το ρεπόρτερ της εκπομπής, να μου φέρει τις πρώτες μαρτυρίες για την υπόθεση. Πρέπει να βρει και το φίλο της, που είναι ο τελευταίος άνθρωπος που την είδε.

Λέγεται Άρης Ασλανίδης και δεν εντοπίζεται πουθενά. Είναι κι αυτός νέος, μόλις είκοσι τριών χρόνων. Εργάζεται σε καφέ-μπαρ της πόλης αλλά κι από κει είναι άφαντος, όπως κι απ' το σπίτι του. Κάποιος, φαίνεται, τον ενημέρωσε για την αποστολή του («Τούνελ») και φρόντισε να εξαφανιστεί...

Ζητώ απ' τη μητέρα της αγνοούμενης το κινητό του τηλεφώνου και τον καλώ. Το σηκώνει.

«Γεια σου, Άρη. Είμαι η Νικολούλη από το “Φως στο Τούνελ”».

Δεν ακούω τίποτα στην άλλη άκρη της γραμμής.

«Ναι; Μ' ακούς;»

«Δε σας ακούω. Δεν έχω καλό σήμα...»

Το τηλέφωνο κλείνει. Περιμένω λίγο και του τηλεφωνώ πάλι. Δεν απαντά. Επιμένω, αλλά τίποτα. Αφήνω να περάσουν δυο τρεις ώρες και τον καλώ με απόκρυψη. Το σηκώνει.

«Μη μου πεις πάλι ότι δε μ' ακούς... Θα μου δώσεις την εντύπωση ότι για κάποιο λόγο θες να με αποφύγεις. Καλά είσαι;»

«Ανησυχείτε για την υγεία μου; Μια χαρά είμαι. Σε τι οφείλω, κυρία μου, την τιμή;»

Μετά το ξάφνιασμα η ειρωνεία. Ακούω έναν νέο με βαριά, μάγκικη φωνή.

«Θα αναζητήσουμε στην εκπομπή τη φίλη σου την Πηγή και θέλω να μας βοηθήσεις».

«Ναι, το έμαθα ότι ήρθαν σ' εσάς οι συγγενείς της. Πολλή φασαρία για το τίποτα».

«Πώς τίποτα. Η κοπέλα αγνοείται. Εκτός κι αν ξέρεις εσύ κάτι άλλο, που δεν το γνωρίζουν εκείνοι...»

«Κάπου είναι μπλεγμένη η Πηγή κι οι δικοί της δε θέλουν να το καταλάβουν. Είπα στη μητέρα της να περιμένει μέχρι να γυρίσει. Να μην την βγάλει στην τηλεόραση. Αλλά δε μ' ακούει».

«Εσύ ξέρεις πού μπορεί να είναι;»

«Όχι βέβαια. Την πήρα τηλέφωνο και το 'χει κλειστό. Της έστειλα και μήνυμα, αλλά σιγά μη με πάρει».

«Θύμισέ μου τι έγινε τη νύχτα εκείνη. Πώς χάθηκε;»

«Τα 'χω πει στην Ασφάλεια που κάνει έρευνες».

«Σου είναι κόπος να τα πεις και σ' εμένα; Θα βοηθήσεις σημαντικά στην προσπάθεια που κάνουμε».

«Η αστυνομία θα την βρει. Η τηλεόραση από πού κι ως πού ανακατεύεται; Λοιπόν, έχω δουλειά και με καθυστερείτε. Χάρηκα. Γεια».

Καθόλου ευγενικός ο νεαρός. Δε φαίνεται να ανησυχεί για την εξαφάνιση της φίλης του. Παράξενο...

Όλα είναι έτοιμα για την αυριανή τηλεοπτική έρευνα. Στα βίντεο που έφερε ο Τάκης μιλάνε οι συγγενείς, οι φίλοι και οι συνάδελφοι της αγνοούμενης Πηγής. Ανοιχτόκαρδο πλάσμα. Όμορφη, λεπτή, μικροσκοπική, χαρούμενη κι ευαίσθητη. Γεμάτη ζωή. Δε θα λειτουργούσε ποτέ αυτοκαταστροφικά. Δεν είχε προβλήματα που θα μπορούσαν να την απομακρύνουν απ' το σπίτι της. Έμεινε με τους γονείς και τη μεγαλύτερη αδελφή της σ' ένα προάστιο της πόλης. Τα τελευταία πέντε χρόνια είχε δεσμό με τον Άρη και ήταν αγαπημένοι. Η Πηγή κοιμόταν και σπίτι του πολλές φορές, γι' αυτό και δεν ανησύχησαν οι γονείς της με την απουσία της. Χάθηκε Δευτέρα και την Τρίτη έμαθαν ότι δεν πήγε στη δουλειά της.

Η μαρτυρία του φίλου της είναι σημαντική. Άλλο να σου μεταφέρουν οι άλλοι τα όσα είπε, κι άλλο να τα ακούς απ' τον ίδιο. Σκέφτομαι να του τηλεφωνήσω πάλι, μήπως

αλλάζει γνώμη. Τον καλώ και είναι το ίδιο ειρωνικός αλλά και προκλητικός.

«Σου είπα ότι δε γουστάρω τηλεόραση, αλλά εσύ επιμένεις. Έφυγε, ρε παιδί μου, πώς να το κάνουμε δηλαδή! Δικαίωμά της δεν είναι; Εσύ γιατί την ψάχνεις, δεν κατάλαβα...»

«Σου είπε ότι θα φύγει γι' αλλού; Είχε σχεδιάσει κάτι συγκεκριμένο;»

«Α, εσύ, κυρά μου, δεν παίρνεις από λόγια. Μη με ξαναπάρεις τηλέφωνο! Αχούς; Άντε γεια».

Δε μου αρέσει ο τρόπος που αντιδρά αυτός ο νέος και πολύ περισσότερο το γεγονός ότι προσπαθεί να ξεφύγει. Δείχνει να μη θέλει να απαντήσει σε καίριες ερωτήσεις, που θα μας δώσουν μια εικόνα για το τι πραγματικά συνέβη σ' αυτή την μυστηριώδη εξαφάνιση. Είχε σοβαρό δεσμό με την αγνοούμενη και δεν ενδιαφέρεται να την αναζητήσει. Δε βοηθά τους συγγενείς της στις έρευνες που κάνουν καθημερινά εκεί στην πόλη τους. Δεν εκφράζει ανησυχία για την τύχη της.

Από τα μέχρι τώρα στοιχεία είναι ο βασικός μάρτυρας. Μήπως συνέβη μεταξύ τους κάτι σοβαρό, εξελίχθηκε αρνητικά και την εξαφάνισε; Μήπως είδε κάτι εκείνη τη νύχτα και φοβάται να μιλήσει επειδή τον απειλούν; Το γεγονός ότι και οι δύο νέοι εργάζονται σε καφέ-μπαρ με ανησυχία. Αν τους έμπλεξαν κάπου; Αν έγιναν άθελά τους μάρτυρες σε ύποπτη συναλλαγή και η εξαφάνιση της κοπέλας δεν είναι τυχαία;